

Chương thứ 1

BẢY TÊN MÙ

C hóm thu, trời nắng thật diễm lệ.

Ánh nắng xuyên qua lớp giấy mỏng trên song cửa, chiếu vào bên trong, chiếu lên lớp da mịn màng như lụa.

Nhiệt độ của nước vừa ấm hơn ánh dương quang chút xíu, nàng nằm soải đáng lười biếng trong nước, đưa hai chân thon thon đặt lên trên bồn, để bàn chân tiếp nhận những tia nắng nhẹ nhàng vuốt ve ... thật nhẹ nhàng như bàn tay của một người tình nhân.

Có điều trong lòng của Phong Tứ Nương không thoải mái tí nào.

Trải qua nửa tháng trời bồn ba, được tắm trong bồn nước nóng có thể nói hầu như là chuyện thần tiên nhất trên đời, có điều, nếu một người có vô số tâm sự trong lòng như nàng bây giờ, có lẽ chẳng còn điều gì ở cõi đời này làm nàng sáng khoái lên được.

Phong Tứ Nương bình thời không phải là kẻ có gì u uất trong lòng, nhưng hiện giờ xem ra phảng phất đầy tâm sự.

Ngoài cửa gió thổi nhẹ vi vu, giữa một vùng loạn thạch.

Nàng có qua chốn này, hai năm trước.

Lúc ấy, nàng cũng ngồi đây tắm trong bồn nước nóng như thế này, nàng còn nhớ tâm tình mình rất thoải mái.

Ít nhất là thoải mái hơn bây giờ rất nhiều.

Nhìn bên ngoài, nàng chẳng khác gì hai năm trước.

Ngực nàng còn nhô cao lắm, eo nàng còn thon lắm, bụng còn nhỏ đẹp, hai bắp đùi vẫn còn mịn màng chắc nịch.

Cặp mắt nàng vẫn còn trong sáng, cười lên vẫn còn làm cho người ta động lòng.

Có điều, tự mình nàng biết rằng, mình đã già lắm rồi, một người khi đã cảm thấy già, lúc ấy mới thật đáng sợ.

Hai năm nay Phong tứ nương vẫn chưa ngược đãi với mình.

Nàng vẫn còn cười ngựa thật nhanh, trèo núi thật cao, ăn thức ăn thật cay, uống rượu thật mạnh, đùa với đao thật bén, giết những người thật hung dữ!

Nàng vẫn còn hưởng thụ tới đa cuộc đời.

Chỉ tiếc là, dù có hưởng thụ cách nào, nàng cũng không đuổi đi được cái tịch mịch trong lòng, cái tịch mịch đã ăn sâu vào cốt tủy, như con mọt trong cột gỗ, đã ăn mòn đi hết cả con người nàng.

Trừ cái tịch mịch ra, còn có nỗi mong nhớ đến chết người.

Nhớ tuổi thanh xuân, nhớ chuyện đã qua, mà chuyện nào cũng dính líu đến một người.

Dù cho nàng không muốn thừa nhận, nhưng trên đời này vĩnh viễn chẳng ai có thể thay thế bóng hình người ấy trong tâm khảm của nàng.

Ngay cả Dương Khai Thái cũng không thể.

Nàng nhận lời kết hôn với Dương Khai Thái, nhưng hôm động phòng hoa chúc, bỗng bỏ chạy đi mất biệt.

Nghĩ đến khuôn mặt vuông vuông vắn vắn, thái độ chững chạc, tình ý đơn giản mà thành khẩn của y, nàng cũng thấy mình quả thật không phải với cái người thật thà ấy, nhưng nàng chẳng còn biết làm sao được ngay cả với chính mình.

Bởi vì nàng không sao quên được Tiêu Thập Nhất Lang!

Bất kể y đang ở chân trời góc biển nào, bất kể y còn sống hay đã chết, nàng đều không sao quên được, vĩnh viễn không quên được y.

Một người đàn bà không có người mình yêu bên cạnh, thì dù mỗi ngày có làm bạn với ngàn người vạn người, nàng ta vẫn cứ tịch mịch như vậy.

Đối với một người đàn bà đã ba mươi lăm tuổi, còn có gì khó chịu đựng hơn được nổi tịch mịch và mong nhớ ?

Nàng nhìn như si dại vào tấm thân mịn màng trắng nõn không tỳ vết của mình, hình như nước mắt đã muốn trào ra ...

Thình lình, một tiếng "bình" vang lên thật lớn, cửa sổ, cửa lớn, tường gỗ chung quanh, đồng thời bị đập thủng ra bảy tám lỗ hổng.

Phong Tứ Nương bật cười.

Hai năm trước, nàng tắm nơi đây, cũng phát sinh ra một chuyện y như vậy ... tại sao lịch sử cứ trùng diễn mãi như vậy ?

Nhưng lần này, gương mặt nàng bỗng biến đổi, thật tình nàng lấy làm kỳ lạ quá.

Lần này nhìn trộm nàng tắm, toàn là kẻ mù!

Bảy cái lỗ hổng lớn, có bảy người bước vào, tóc đen tuyền, y phục đen tuyền, cặp mắt cũng chừa hai lỗ sâu đen hoắm, tay trái cầm một cây gậy trắng, tay phải cầm một cây quạt.

Bảy người vây quanh bồn tắm, bảy gương mặt trắng bệch, không một chút biểu tình.

Phong Tứ Nương lại cười lên:

- Ngay kẻ mù cũng muốn nhìn trộm ta tắm, ma lực của mình, quả nhiên cũng không tầm thường lắm.

Bảy người ấy, không những là kẻ mù, mà còn là kẻ câm, ai ai cũng bậm miệng không nói tiếng nào.

Một hồi thật lâu, một người trong bọn bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi đã mặc đồ vào chưa ?

Phong Tứ Nương cười lớn, hỏi lại:

- Các ngươi mặc quần áo lúc tắm sao ?

Gã mù ấy nói:

- Được, chúng ta chờ người mặc đồ vào.

Phong Tứ Nương nói:

- Các người chẳng thấy ta, việc gì phải mặc y phục vào ?

Ánh mắt nàng long lanh, nàng bỗng thở ra, nói:

- Ta thật tiếc dùm cho các người, hạng đàn bà dễ coi như ta đang tắm, các người lại chẳng thấy gì, có phải là chuyện đáng hận không.

Gã mù lạnh lùng nói:

- Không đáng hận.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không đáng hận ?

Gã mù đáp:

- Mù cũng là người, dù không nhìn được, cũng sờ được, không những sờ được, còn làm được nhiều chuyện khác.

Gã nói toàn là chuyện hạ lưu, mà biểu tình trên gương mặt xem ra rất nghiêm túc.

Bởi vì gã nói rất thật thà.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo hẳn, nàng biết hạng người này, nói gì là làm đó.

Gã mù lại nói tiếp:

- Vì vậy tốt nhất người thật thà một chút, bọn ta kêu người mặc đồ vào, tốt nhất người mặc đồ vào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các người muốn ta làm gì ?

Gã mù đáp:

- Muốn người đi theo bọn ta.

Phong Tứ Nương nói:

- Người có cặp mắt, lại đi theo người không có cặp mắt ?

Gã mù đáp:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các người đi tới đâu, ta phải theo đó ?

Gã mù đáp:

- Đúng vậy.

Gương mặt y xem ra vẫn rất nghiêm túc, nhưng Phong Tứ Nương nhin cười không nổi.

Gã mù nói:

- Ta chẳng nói chuyện cười.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng ta lại thấy rất buồn cười.

Gã mù hỏi:

- Rất buồn cười ?

Phong Tứ Nương nói:

- Các người vịn vào đâu mà cho là ta sẽ theo các người ?

Gã mù nói:

- Chẳng vào đâu cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Tuy các ngươi mù, nhưng có điếc đâu, không lẽ trước giờ không nghe nói, Phong Tứ Nương đang tắm, vẫn đem theo đồ giết người trong mình, vẫn giết được người như thường sao ?

Gã mù nói:

- Bọn ta có nghe.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng các ngươi vẫn không sợ tý nào ?

Gã mù đáp:

- Đối với bọn ta, trên đời này chẳng còn gì đáng sợ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chết cũng không sợ ?

Gã mù đáp:

- Bọn ta bắt tất phải sợ nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Gương mặt của gã mù bỗng hiện lên một nét biểu tình kỳ dị, gã lạnh lùng nói:

- Bởi vì bọn ta ai ai cũng đã chết đi một lần.

Chẳng có ai chết hai lần cả.

Câu trả lời ấy thật là hoang đường, nhưng từ miệng của gã nói ra, bỗng trở thành chẳng tý nào hoang đường, bởi vì gã nói rất thật thà.

Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy lạnh, làm như đang ngồi trong bồn nước đầy sắp đông thành đá.

Nhưng nghe người ta nói vậy đã sợ, riu riu mặc quần áo vào ngoan ngoãn đi theo, thì chẳng còn là Phong Tứ Nương rồi.

Phong Tứ Nương thở ra, nói:

- Xem trộm ta tắm, nhất định ai cũng sẽ bị mù, tiếc là các người đã bị mù rồi.

Gã mù lạnh lùng nói:

- Quả thật là tiếc.

Phong Tứ Nương nói:

- May là, tuy ta không làm cho các người mù lần nữa, ta có thể cho các người chết lần thứ hai.

Bàn tay nàng nhẹ nhàng vẫy lên, bàn tay thuôn dài như hoa lan bỗng vụt ra từ kẽ ngón tay mười mấy làn ánh sáng.

Phong Tứ Nương không hề thích giết ai, nhưng đến lúc không thể giết không xong, bàn tay nàng không yếu mềm tí nào.

Ngân châm của nàng tuy không nổi danh như Kim châm nhà họ Thâm, rất ít khi bị hụt.

Ngân châm phát ra mười bốn mũi, chia ra phóng vào cổ họng bảy kẻ mù.

Cây quạt trong tay kẻ mù đột nhiên đưa lên, mở tung ra, mười bốn mũi ngân châm bỗng nhiên mất dạng.

Chỉ thấy trên bảy cây quạt, cây nào cũng đề sáu chữ như nhau:

- Phải giết Tiêu Thập Nhất Lang!

Hàng chữ đỏ au, hình như là lấy máu viết xuống.

Bất kỳ ai, nếu lấy máu viết mấy hàng chữ đó xuống quạt, tự nhiên là muốn cho người ta biết lòng mình đã quyết chí, không thể thay đổi, và không sợ người khác biết được.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khỏ nói:

- Cái tên Tiêu Thập Nhất Lang đáng thương kia, tại sao mà nhiều người muốn cho nhà ngươi chết thế ?

Gã mù nói:

- Bởi vì hắn đáng chết !

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi đều có thù oán gì với y ?

Gương mặt gã mù lộ đầy vẻ oán độc và cừ hận.

Gã chẳng cần phải trả lời, bất cứ ai cũng nhìn ra, thù hằn giữa bọn họ đã đi quá mức.

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ cặp mắt các ngươi, cũng do ở y mà bị sao ?

Gã mù hần học nói:

- Ta đã nói, bọn ta đã từng chết qua một lần.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao ?

Gã mù nói:

- Bởi vì bọn ta không còn là người năm xưa, người năm xưa đã bị chết dưới tay Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương hỏi:

- Năm xưa các ngươi là ai ?

Gã mù nói:

- Năm xưa, ít nhất bọn ta còn có danh có tánh, bây giờ bọn ta chẳng qua chỉ là một kẻ mù.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Do đó các người cũng muốn cho y chết qua một lần ?

Gã mù đáp:

- Không chết không được.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếyy vậy, các người nên đi tìm y, tại sao lại đi tìm ta ? Ta có phải là mẹ của y ta đâu.

Gã mù lạnh lùng hỏi:

- Ngươi lại đây làm gì ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Nơi đây là Loạn Thạch Sơn, Loạn Thạch Sơn là sào huyệt của bọn cường đạo, tầu xảo ta đây lại là bằng hữu của một tên cường đạo.

Gã mù hỏi:

- Khoái Dao Hoa Bình ?

Phong Tứ Nương hỏi lại:

- Các người cũng biết y ?

Gã mù cười nhạt nói:

- Tổng thủ lĩnh quân đạo Quan Trung, trong giang hồ ai không biết ?

Phong Tứ Nương thở phào, nói:

- Các người đã nhận ra y, vậy phải để cho ta đi kiểm y.

Gã mù nói:

- Không cần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không cần ? Không cần nghĩa là sao ?

Gã mù nói:

- Nghĩa là, nếu người muốn gặp hấn, bọn ta tùy tiện sẽ đem hấn lại.

Phong Tứ Nương mỉm cười hỏi:

- Không lẽ y cũng nghe lời các người lắm sao ?

Gã mù đáp:

- Bởi vì hấn biết người mù cũng giết được người.

Gã bỗng nhiên đưa tay ra hiệu, trầm giọng nói:

- Tổng Hoa Bình vào đây.

Câu nói vừa dứt, bên ngoài bỗng có vật gì bay vào, Phong Tứ Nương thò tay ra đón, thì ra là một hộp gỗ.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra hình như chỉ là một hộp gỗ.

Gã mù nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Hoa Bình hình như không phải là hộp gỗ.

Hoa Bình đương nhiên không phải là hộp gỗ, Hoa Bình là một người.

Gã mù nói:

- Sao ngươi không mở ra xem thử ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Không lẽ Hoa Bình chui được vào trong hộp sao ?

Nụ cười của nàng bỗng đông kết lại, nàng đã mở hộp ra.

Trong hộp dĩ nhiên là không có người, nhưng có một bàn tay, một bàn tay phải máu me bê bết.

Bàn tay của Hoa Bình.

Hoa Bình chẳng còn bàn tay nào!

Đao, nhất định phải cầm bàn tay để nắm chặt.

Một người nổi danh vì đao, nếu hai bàn tay y đã bị chặt gãy, làm sao y còn sống nổi!

Phong Tứ Nương thở ra, buồn rầu nói:

- Xem ra ta e rằng không bao giờ còn được gặp mặt người này.

Gã mù nói:

- Bây giờ chắc ngươi đã rõ, muốn giết người nào đó, cũng không nhất định phải đi cắt đầu của hắn ra.

Phong Tứ Nương gật gật đầu, quả thật nàng hiểu rõ lắm rồi.

Gã mù nói:

- Vì vậy, bọn ta mà hủy hoại gương mặt của ngươi, ngươi cũng coi như đã chết.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, tốt nhất ta nên ngoan ngoãn mặc quần áo vào đi theo các ngươi.

Gã mù nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lớn lên, nói:

- Cái bọn rùa đen mù cả mắt kia, các người nhìn lầm người rồi đấy, các người không đi hỏi thăm người ta, Phong Tứ Nương sông đến ba chục ... tuổi đầu, có bao giờ nghe lời ai không ?

Lúc nàng đang mắng, nàng cười cũng rất ngọt, gã mù bị nàng mắng đến ngẩn cả người ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Các người muốn mời ta đi đâu, ít nhất cũng phải nịnh nịnh ta một tý, sau đó rước kiệu lại mời ta ngồi lên, như vậy không chừng ta còn xét lại.

Nàng không nói hết ý.

Bỗng ngay lúc đó, trong hang núi vọng ra một tiếng sáo trúc nghe thật kỳ dị.

Tiếp theo đó, ngoài cửa vọng vào một tiếng "tinh" vang lên thật chói tai.

Những gã mù nhú mày lại, bốn người trong bọn bỗng nhiên chia bốn cây gậy trắng ra đâm vào bốn nước, chỉ nghe phập một tiếng, bốn cây gậy đã xuyên thủng qua bốn nước giao xéo vào nhau.

Bốn người ấy nhắc nguyên bốn nước trong đó có Phong Tứ Nương lên, như nhắc một chiếc kiệu.

Bốn người đồng thời động thủ, đồng thời bước đi, trong phút chốc đã ra tới cửa.

Bên ngoài cũng có một người đang đứng đó, mặt hướng về đám loạn thạch in hình trong bầu trời xanh mây trắng, trong tay gã cũng cầm một cây gậy ngắn.

Nhưng người này không bị mù, mà là bị cụt mất một chân.

Cây gậy ngấn trong tay gã điềm nhẹ vào đá, "tinh" lên một tiếng, lửa chớp tứ phía.

Cây gậy ngấn này làm bằng thiết.

Cây gậy ngấn điềm xuống, người gã lại bay ra ngoài bảy tám trượng, trước sau vẫn không hề quay đầu lại nhìn Phong Tứ Nương một lần.

Phong Tứ Nương thở ra, lẩm bẩm một mình:

- Không ngờ ở đây mình còn gặp một kẻ quân tử, một kẻ quân tử chưa hề nhìn trộm đàn bà tắm bao giờ.

Gió núi thổi qua, thổi tung bay tà áo gã cụt chân, trong chớp mắt gã đã đi xa lắc.

Một người cụt chân tàn phế như gã, xem ra còn nhanh nhẹn hơn người lành lặn hai chân nhiều.

Bốn kẻ mù, bên phải hai người bên trái hai người, nâng bồn tắm lẫn Phong Tứ Nương trong đó đi bằng bằng theo, đường núi tuy trắc trở, bọn họ vẫn bước như trên đường bằng, ngay cả nước trong bồn cũng không rót ra giọt nào.

Gã cụt chân điềm đầu gậy xuống đất, "tinh" lên một tiếng, cả bọn lập tức theo sau.

Phong Tứ Nương rút cuộc hiểu ra.

- Gã cụt chân là kẻ dẫn đường.

Có điều, y biết rõ rõ ràng có người đẹp như tiên khóa thân ở phía sau, vậy mà cũng còn nhịn được không quay đầu lại nhìn, hạng người ấy, nếu không phải là một kẻ quân tử chân chính, nhất định là kẻ tự trọng thân phận, không muốn thiên hạ dèm pha tai tiếng.

Gã cụt chân không lẽ cũng là một kẻ rất có thân phận ?

Không lẽ gã cũng từng chết qua một lần ?

Đã vào giữa thu, gió đã có vẻ lành lạnh.

Phong Tứ Nương bắt đầu muốn hỏi hận, đáng lý ra nàng nên mặc quần áo vào mới phải.

Bây giờ quả thật nàng cảm thấy có chút lạnh lạnh, nhưng không lẽ cứ trần như nhộng nhảy ra ngoài bồn mà đi.

Huống gì, nàng còn muốn biết, những tên mù kỳ quái này, rốt cuộc sẽ đem nàng tới đâu ? Rốt cuộc muốn làm chuyện gì ?

Đầu óc hiểu kỳ của nàng đã bị khuấy động lên.

Nàng vốn là người đàn bà yêu chuộng kích thích, ham mê mạo hiểm.

Những kẻ mù vẫn còn ngậm chặt miệng không hở một lời.

Phong Tứ Nương nhin không nổi nói:

- Ấy, cái vị tiên sinh một chân đằng trước, ông đã là hạng quân tử thì cũng nên nhường quần áo của mình cho tôi mặc chứ.

Gã cụt chân chẳng quay đầu lại, hình như không những là kẻ cụt chân, mà còn là kẻ điếc.

Phong Tứ Nương dù có tài bằng trời, đụng phải đám người vừa mù vừa câm, vừa điếc vừa cụt chân như vậy, cũng đành chịu không còn cách nào hơn.

Con đường đang đi từ trên xuống dưới, ngoặt qua một khúc quanh, bỗng lại ngoằn ngoèo đi lên.

Phía trước là một rừng phong, lá phong đã bị sắc thu nhuộm đỏ.

Phong Tứ Nương mặc kệ luôn đám người chung quanh, nàng hứng tình bỗng ngâm nga thi từ lên:

Đình xa ái tọa phong lâm vân
(Dừng xe muốn ngồi trong rừng phong buổi chiều)
Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa ...
(Lá đã nhuộm hồng như hoa tháng hai)

Trong rừng bỗng có tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, một người nói:

- Phong Tứ Nương quả nhiên là Phong Tứ Nương, giờ phút này còn có tâm tình ngâm thơ.

Giọng nói như chim hoàng oanh bay ra khỏi động, người nói hiển nhiên là một thiếu nữ nhỏ tuổi kiều mỹ.

Gã cụt chân tính đi vào trong rừng, bỗng nhiên tung mình lộn ngược lại, trầm giọng hỏi:

- Ai ?

Gã đáp người xuống đất, lưng vẫn xoay về phía Phong Tứ Nương, không biết có phải vì không dám nhìn nàng, hay không dám để cho Phong Tứ Nương nhìn gã.

Mấy kẻ mù cũng dừng bước lại, gương mặt lộ đầy vẻ khân trương.

Tiếng cười trong rừng cứ vang lên không ngớt như chuông ngân, bỗng có một cô bé để lộn tóc đen nhánh sau lưng cười hì hì bước ra.

Ánh tịch dương chiều thu chiếu trên gương mặt trắng nõn nà của cô, rạng rỡ như một đóa hoa trong ngày hội.

Phong Tứ Nương nhin không nổi buộc miệng khen:

- Chà cô bé này dễ thương quá ...

Cô bé nhoẽn miệng cười nói:

- Chỉ tiếc, cô bé đứng trước mặt Phong Tứ Nương, bỗng biến thành cô bé lọ lem.

Phong Tứ Nương cười tươi nói:

- Cái cô bé vừa thông minh vừa dễ thương như thế này, chắc không phải đi cùng đường với cái bọn quái vật kia phải không ?

Cô bé yếu điệu làm lễ một cái, rồi nói:

- Em tên là Tâm Tâm, em được sai lại tặng y phục cho Phong Tứ Nương.

- Tâm Tâm, tên thật xinh, xinh xắn cũng như người.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy thoải mái ra.

Nàng đã thấy hai cô thiếu nữ phía sau đang cầm một cái khay vàng, trên đó quả nhiên có bộ y phục chất liệu thật cao quý, màu sắc thật kiều diễm.

Tâm Tâm cười nói:

- Chúng em không biết kích thích y phục của Phong Tứ Nương, nhưng người có thân hình như vậy, mặc y phục gì cũng nhất định rất đẹp đẽ.

Phong Tứ Nương cười tươi nói:

- Cô bé này tốt bụng quá, tương lai nhất định sẽ có một đấng lang quân như ý nguyện của mình.

Tâm Tâm đỏ mặt lên, nhưng lại lắc đầu nói:

- Người tốt bụng không phải là em, là Hoa công tử nhà em.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hoa công tử ?

Tâm Tâm nói:

- Ông ấy nghe Tứ Nương lại vội quá, không kịp mặc y phục, gió trên núi lại lớn, sợ Tứ Nương bị cảm, do đó đặc biệt sai em lại đưa đồ.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra cái vị Hoa công tử này thật là một người rất hiểu biết chịu đựng.

Tâm Tâm che miệng cười nói:

- Ông ấy vốn là vậy, không những là chịu đựng mà còn ôn nhu lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng hình như ta chưa hề quen biết cái vị Hoa công tử này đây.

Tâm Tâm cười nói:

- Bây giờ thì chưa quen, nhưng lát nữa thì sẽ quen mà.

Phong Tứ Nương cũng cười, nói:

- Đúng vậy, có ai sinh ra đã quen liền đâu nhĩ, làm quen được một người đàn ông vừa ôn nhu vừa chiều chuộng như vậy, bất kỳ người đàn bà nào cũng không thể phản đối nổi.

Tâm Tâm càng cười thêm ngọt ngào, nói:

- Hoa công tử thật ra chỉ hy vọng Tứ Nương nhớ được có một người như ông ấy trên cõi đời này là đủ rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta nhất định không quên được.

Hai cô thiếu nữ ôm khay vàng bước tới.

Gã cụt chân bỗng nhiên la lên:

- Đứng lại!

Mấy cô thiếu nữ chưa nói gì, Phong Tứ Nương đã trừng mắt lên, nói:

- Người dựa vào đâu mà bắt người ta đứng lại ?

Gã cụt chân chẳng lý gì đến nàng, gã trừng mắt nhìn Tâm Tâm hỏi:

- Cái gã Hoa công tử người nói đó, có phải là Hoa Như Ngọc không ?

Giọng của gã trầm trầm mà ú ớ, nghe rất khó chịu.

Tâm Tâm nói:

- Trừ Hoa Như Ngọc Hoa công tử ra, trên đời này còn có Hoa công tử nào biết ôn nhu chiều chuộng ?

Gã cụt chân hỏi:

- Hẳn ở đâu ?

Tâm Tâm hỏi lại:

- Người hỏi ông ta có chuyện gì ? Không lẽ người muốn gặp ông ta ?

Gã cụt chân hình như giật nảy cả mình lên, nhin không nổi bước lùi lại hai bước.

Tâm Tâm nhẩn nha nói:

- Ta biết người không dám tìm ông ta đâu, do đó ta có nói cho người biết cũng vô dụng.

Gã cụt chân hít vào một hơi thật dài, gằn giọng nói:

- Bộ y phục này người hãy đem về, Hoa Như Ngọc đựng vào thứ gì, thứ đó đều có độc, bọn ta không nhận.

Phong Tứ Nương nói:

- Các người không nhận, ta nhận!

Tâm Tâm nói:

- Tứ Nương nói là nhận, các người còn không mau đưa y phục cho chị ấy ?

Hai cô thiếu nữ do dự, hình như có vẻ sợ hãi.

Tâm Tâm cười ruồi nói:

- Sợ gì ? Bọn họ xem ra có vẻ hung dữ vậy đó, nhưng không dám ngăn cản các người đâu ...

Gã cụt chân bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, cây gậy ngắn trong tay bỗng đâm nhanh như điện xẹt vào cổ họng cô ta.

Chiêu thức phát ra vừa nhanh vừa độc, giống như từ trong kiếm pháp lấy ra, không những kiếm pháp cao siêu, mà vừa ra tay đã dùng ngay sát thủ.

Gã đem chiêu thức độc địa như vậy ra đối phó với một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, Phong Tứ Nương nhìn không thuận mắt tý nào.

Phong Tứ Nương mà nhìn ai không thuận mắt, người đó trước sau gì cũng sẽ khôn nạn.

Gã cụt chân xem ra sắp khôn nạn tới nơi.

Gã đâm cây gậy ngấn ra, người của Tâm Tâm bỗng nhiên đã lòn qua dưới nách gã, y hệt con cá tung tăng trong nước, thậm chí còn linh hoạt hơn cả cá.

Phong Tứ Nương bất giác giật nảy mình lên, nàng không ngờ một cô bé có tý tuổi đầu mà thân thủ cao siêu như vậy.

Nhưng gã cụt chân ứng biến cũng không chậm gì, thân hình gã không quay lại, cây gậy ngấn một chiêu Đảo Đả Kim Đồng đâm ngược ra sau nách.

Tâm Tâm cười nhạt nói:

- Đây là nguoi đánh trước đây nhé, tự nguoi đi tìm khôn khổ, đừng oán trách ta.

Ba câu vừa nói xong, gã cụt chân đã tấn công được mười lăm chiêu, toàn là lấy từ trong kiếm pháp ra sử dụng, chiêu nào cũng cay độc, hiểm ác, rõ ràng là thân thủ của một kiếm khách đương đại đệ nhất lưu.

Tâm Tâm nhẹ nhàng tránh né như không, thân hình cô quay vòng vòng, trong tay bỗng nhiên lòi ra một cây đoản đao lấp lánh rợn người.

Gã cụt chân công hết mười sáu chiêu, Tâm Tâm xoay tay lại lướt qua, bỗng nghe "tinh" lên một tiếng, cây gậy làm bằng tinh thiết bị đoản đao chặt gãy đi một khúc.

Tâm Tâm cười nói:

- Có phải ta đã nói nguoi sắp khôn khổ rồi không, bây giờ nguoi đã tin chưa ?

Cô ta cười trông thật khả ái, nhưng ra tay thật kinh hồn, đoản đao trong tay biến thành một tia sáng lạnh lẽo, tung hoành bay lượn.

Phong Tứ Nương dùng tốc độ nhanh nhất mặc bộ y phục kiểu diêm ầy vào, cây gậy ngắn dài ba thước trong tay gã cụt chân đã bị chặt cụt đi còn một thước hai ba tấc.

Đao quang bao phủ hết cả người gã, mỗi chiêu đao đánh ra, đều là sát thủ trí mạng.

Phong Tứ Nương vốn đang lo cho Tâm Tâm, bây giờ ngược lại có vẻ sợ dùm cho gã.

Nàng không thích giết người, và cũng không thích xem người khác bị giết trước mặt mình.

Huống gì, nàng nhận thấy gã cụt chân đang sử dụng thứ kiếm pháp rất quen, chắc chắn mình có biết gã này.

Chẳng qua cô bé này có lòng tốt cho nàng y phục, bây giờ nàng không mặt mũi nào mở miệng nói vào một lời cho gã.

Kỳ quái là, bảy kẻ mù không lộ vẻ gì là khẩn cấp, cứ đứng yên không động đậy ở đó, như bảy khúc gỗ.

Bỗng nghe "xẹt" một tiếng, một tia máu hồng nhạt vọt ra, bả vai của gã cụt chân bị họa phá một vết thương dài chừng bảy tám tấc.

Tâm Tâm cười ngặt nghẹo nói:

- Người quỳ xuống đất, gọi ba tiếng "bà cô", ta sẽ tha cho người.

Gã cụt chân công vội bảy chiêu, "tinh" lên một tiếng, cây gậy ngắn trong tay lại cụt đi một khúc.

Không thể nghi ngờ được, gã là một tay kiếm khách đệ nhất lưu trong giang hồ, nhưng trước mặt cô bé này, kiếm pháp của gã bỗng trở thành đệ bát lưu.

Tâm Tâm xuất thủ không những nhanh mà gấp rút, chiêu nào cũng biến hoá nguy dị, cũng làm cho người ta không thể ngờ tới.

Phong Tứ Nương thực tình nghĩ không ra, cô ta có bao nhiêu đó tuổi, làm sao mà luyện cho ra được thân thủ kinh hồn như vậy.

Tâm Tâm nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có chịu gọi hay không ?

Gã cụt chân đột nhiên găm lên một tiếng giận dữ như dã thú, vất mạnh cây gậy đã bị chặt cụt xuống đất, thò hai bàn tay to lớn xương xẩu ra, nhảy chồm lại chộp cổ họng Tâm Tâm.

Tâm Tâm hình như bị tiếng găm làm sợ hãi dờ cả người ra, cây đao cầm trong tay quên cả đâm ra.

Thình lình, bàn tay to lớn đã chụp tới trước mặt cô.

Tâm Tâm ngược lại còn cười tươi lên, hỏi:

- Ngươi nhần tâm giết ta sao ?

Cô ta cười còn rực rỡ hơn hoa mùa xuân, ngọt ngào còn hơn mật.

Gã cụt chân nhìn thấy ngần cả người ra, bàn tay bỗng chậm lại, chính ngay lúc đó, nụ cười của Tâm Tâm bỗng nhiên lạnh hắt ra, cây đoản đao trắng như tuyết đã đưa tới cổ họng của gã.

Thật tình gã không nỡ giết cô bé này, nhưng cô bé này giết gã, quả thật không nháy mắt lây một lần.

Chính ngay lúc đó, rừng phong bỗng như bị một cơn gió lốc xoáy qua, một cây nhuyễn tiên dài bốn năm trượng, như một con rắn độc, tùy theo cơn gió lốc, đầu cây tiên vỗ vào cổ tay Tâm Tâm một cái nhẹ, cây đao trong tay Tâm Tâm đã văng lên trời.

Tiếp theo đó, thân hình cô cũng bị cuốn lên, lộn ba bốn vòng, mới rớt xuống đất, rồi lại lăn đi một vòng trên mặt đất, sau đó mới gượng đứng vững lại, bàn tay cầm đao đã biến thành đỏ ửng và sưng vù lên.

Phong Tú Nương cũng sử dụng nhuyễn tiên.

Nàng biết nhuyễn tiên càng dài, càng khó thi triển.

Trước giờ nàng chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào dài như cây này, nàng cũng chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào linh hoạt như cây này.

Bất cứ ai sử dụng cây nhuyễn tiên dài như vậy, mà linh hoạt như vậy, phải là một tay phi thường đáng sợ.

Bỗng nhiên nàng nhận ra, hôm nay hình như không phải là ngày cát lợi lắm, hôm nay người nào nàng gặp, hình như không có ai không phải là một quái vật kinh sợ phi thường.

Đợi đến lúc nàng thấy mặt người đó rồi, nàng mới biết một quái vật chân chính hình thù ra làm sao.

Người này mới đúng là một quái vật chân chính, quái vật trong các quái vật.

Đối với Tâm Tâm mà nói, hôm nay đương nhiên chẳng cát lợi tý nào.

Cô ta lấy bàn tay kia ôm lấy bàn tay bị sưng, đau muốn khóc òa lên, đợi đến lúc cô ngẩng đầu lên nhìn người đó, cô sợ đến khóc còn không dám khóc ra tiếng.

Người đó không phải đi bộ đến đây, cũng không phải đi xe đến, đương nhiên cũng không phải bò lại.

Y ngồi trên đầu một người lại, ngồi trên một gã đại hán thân hình khổng lồ.

Gã đại hán cao chín thước, để mình trần, đầu đội một chiếc mũ lớn.

Chiếc mũ như một cái bàn vuông vắn, nằm ngang vững chắc, người đó ngồi trên chiếc mũ, trên người mặc chiếc áo dệt đủ các thức các dạng loài chim, ống tay áo bên trái không không như đã.

Gương mặt của y xem ra không có gì quái dị, gương mặt trắng bạch, biểu tình rất trang nghiêm, cặp mắt loang loáng, chiếc mũ nạm trên châu đội trên đầu tóc đen nhánh.

Thật ra, nếu chỉ nhìn mỗi gương mặt, y có thể được gọi là một người đàn ông rất anh tuấn.

Nhưng người y hình như mang một vẻ âm hiểm tà khí sao đó, nhìn kỹ một hồi, mới nhận ra, không phải y đang ngồi, mà là đang đứng, chẳng qua, hai bắp đùi đã bị chặt đi mất tới tận đầu.

Người này tứ chi chỉ còn mỗi cánh tay phải, cây nhuyễn tiên dài năm trượng đang nằm trong cánh tay phải của y.

Phong Tứ Nương muốn lạnh cả người, nàng cảm thấy hôm nay quả nhiên không cát lợi tý nào.

Gương mặt của Tâm Tâm, ngay cả tý máu, cũng chẳng còn thấy đâu, cô bỗng nhiên la lên:

- Hắn ra tay trước mà, ông không tin cứ hỏi hắn.

Người đó lạnh lùng nhìn cô, nhìn một hồi lâu, mới từ từ gật đầu nói:

- Ta biết.

Giọng của y nghe ra cũng rất thanh tao, rất có nét hấp dẫn, lúc y chưa bị tàn phế, hiển nhiên là người rất có sức thu hút đàn bà.

Tâm Tâm nói:

- Tôi chẳng qua chỉ là kẻ phụng mệnh Hoa công tử đến đây giao y phục cho Phong Tứ Nương.

Người đó nói:

- Ta biết.

Tâm Tâm thở phào một tiếng, gượng cười nói:

- Ông đã biết tất cả, vậy tôi đã đi được chưa ?

Người đó nói:

- Đương nhiên là đi được.

Tâm Tâm chẳng nói thêm một tiếng, quay đầu chạy đi.

Người đó cũng chẳng ngăn cản gì, Phong Tứ Nương bất giác cảm thấy y chẳng phải là một con người đáng ghê sợ gì cho lắm.

Nào ngờ Tâm Tâm vừa chạy ra khỏi rừng phong, bỗng nhiên lại chạy trở vào, bàn tay cô lúc này đã sưng lên, bây giờ lại còng phồng ra bằng cả bắp chân, gương mặt lúc này tươi như hoa bây giờ biến thành xám xịt, cô gào lên:

- Cây nhuyền tiên của ông tẩm thuốc độc ?

Người đó nói:

- Có tý đỉnh.

Tâm Tâm nói:

- Làm ... làm sao bây giờ ?

Người đó hỏi:

- Người có biết hai chân một tay của ta làm sao bị chặt đi không ?

Tâm Tâm lắc lắc đầu.

Người đó nói:

- Tự ta chặt chúng nó đấy.

Tâm Tâm hỏi:

- Tại sao ông chặt tay chân của mình ?

Người đó đáp:

- Tại vì tay ta trúng phải độc của kẻ địch.

Tâm Tâm hình như bỗng nhiên bị ai quật cho một roi vào người, loạng choạng đứng không vững, thất thanh hỏi:

- Không lẽ ... không lẽ ông muốn tôi cũng bị tàn phế như vậy ?

Người đó lạnh lùng nói:

- Tàn phế thì sao ? Những người ở đây ai ai cũng đều tàn phế.

Tâm Tâm chỉ vào gã đại hán cao lớn nói:

- Y không phải người tàn phế.

Gã đại hán bỗng nhiên nhe răng ra cười.

Tâm Tâm ngăn người ra.

Gã đại hán tuy tứ chi đều lành lặn, không mù cũng không què, nhưng trong miệng chẳng thấy có lưỡi đâu.

Tâm Tâm ngẩng đầu lên nhìn gã, bỗng nhiên nước mắt ràn rụa, cô nói:

- Ông muốn tôi chặt đi bàn tay này sao ?

Người đó nói:

- Bàn tay bị độc, phải chặt nó đi, bắp đùi bị độc, cũng phải chặt đi.

Tâm Tâm chảy nước mắt nói:

- Nhưng ... nhưng tôi không nỡ.

Người đó nói:

- Nếu ta mà không nỡ, ta đã chết đi mất ba lần.

Phong Tứ Nương không nhin được nữa, xông lại, lớn tiếng nói:

- Sao cô ta có thể so sánh được với người ? Cô ta là đàn bà.

Người đó lạnh lùng nói:

- Đàn bà cũng là người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người cũng là người, người dựa vào đâu mà ngồi trên đầu người khác ?

Người đó đáp:

- Bởi vì ta vốn là "Nhân Thượng Nhân" (người trên người).

Phong Tứ Nương lập lại:

- Nhân Thượng Nhân ?

Người đó nói:

- Ném phải cái khổ nhất trong cái khổ, tức là Nhân Thượng Nhân.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người ném cái khổ nhất trong cái khổ ?

Người đó nói:

- Nếu người chặt đi hai chân một tay của mình, người sẽ biết ta đã ném cái khổ nhất trong cái khổ chưa.

Phong Tứ Nương không thể không thừa nhận, người này quả thật đã ném mùi vị khổ nhất trong cái khổ.

Hết chương 1